

אברהם (אברהמיק) זקצר ז"ל

בן בלה ומאיר זקצר ז"ל

נולד ב: י' חשון ה' תרצ"ז ----- 26/10/1936
נפטר ב: ו' שבט ה' תשע"ד ----- 07/01/214

אברהמיק נולד כבנם השני של בלה ומאיר זקצר ז"ל ממייסדי הקיבוץ. הם אמנם לא היו מקבוצת אחדות אלא מקבוצת ג'דרו ואבא שלו מאיר זקצר היה איש מאוד מסודר שהביא עימו גם את המחברת שבה כתב על כל מה שעבר על הקבוצה הזו עד שהגיעה להתיישבות בגשר ודלהמיה היא אשדות. אם את אח הבכור צביקה הללו תמיד על היותו תלמיד טוב וחרוץ ומצליח בבית-הספר הרי אברהמיק ניחן בזוג ידי זהב וחריצות ונכונות לעבודה בהתלהבות בכל מקום בו הציבו אותו.

בחורף 1958 השתחרר מהשרות הצבאי. ושנתיים אח"כ כבר נבחר להיות סדרן-העבודה. לקראת יום העצמאות של תשל"ט 1979 הוא מספר למתן בנו הצעיר ביותר, את מה שחווה במלחמת השחרור. (כמה שנים לפני – כן סיפר גם לאורי בנו) איך בערב של כ"ט בנובמבר לקח אותו אביו מאיר זקצר על הכתפיים לחדר-האוכל כדי לרקוד עם כל החברים שהתכנסו שם. ואח"כ כאשר התחילו הקרבות, עזרו הוא וכל הילדים לחברים שחפרו תעלות קשר בין המקלטים והעמדות. החברים חפרו בידיים כי לא היה מחפרון. והילדים עזרו להוציא את האדמה החפורה. לאחר הכרזת העצמאות התברר שאין מספיק מקום לכל הילדים במקלטים, והוא ישן באחת התעלות. זכר שהגיעו שני מטסים סוריים ואחד מהם זרק פצצה שנדמתה כמו ביצה, ואז הוחלט לפנות את כל הילדים מאשדות, כי המצב מסוכן ומסובך מדי. את התינוקות והילדים הקטנים לקחו לחיפה ואילו הוא והגדולים יותר הלכו ברגל ליבנאל דרך ההרים ואח"כ הסיעו אותם לקבוץ יגור. שם שהו חודשים ארוכים ללא ההורים. לאחר שהיה של זמן שנדמה כנצח חזרו הילדים ונדהמו מהמשק שהיה ממש הרוס, אבל החברים מאוד שמחו, כי בלי צליל קולם של הילדים ברחבי הקיבוץ, היה להם מאוד עצוב. במשך הזמן עמלו החברים קשה כדי לתקן את מה שניזוק במלחמה והכל שב לשגרה.

ב-1959 הוא נושא את **דרורה לבית אלתר** לאישה,

ב-3/9/1960 נולדת בתם הבכורה **רינת**

ב-9/1/1962 נולדת הבת השניה **דליה (דולי)**

ב-1963 נכנס אברהמיק לעבודה במסגריה.

ב-10/10/1967 נולד הבן **יובל**

ב-7/8/1970 נולד הבן **אורי**

וב-1974 לאחר מלחמת יום-כיפור לאחר שהקיבוץ מאפשר לו ללמוד במדרשת "רופין" הוא מסיים את מגמת "**הנדסאות מכונות**" (לאחר שהלימודים התארכו מאוד בגלל "מלחמת יום-כיפור שהתמשכה לה ותלמידים ומורים היו מגויסים)

ב-10/1/1975 נולד הבן הצעיר **מתן**.

בעלון מתפרסמת ההודעה: במשך 3 שבתות וימי חג הקדישו מיטב צעירנו בניצוחו של אברהמיק זקצר "המשוגע לדבר" (בוגרי ביה"ס המקצועי, ברובם) להכנת מתקני השעשועים ליום העצמאות. מלוא ההערכה לעושים. צפו להפתעות!!"

בקיץ 1976 נכנס אברהמיק כטכנאי ל"לוג", אח"כ פנה מספר פעמים למזכירות כדי לחזור למקום עבודתו במסגריה (זו העבודה שהכי אהב). אבל המזכירות חייבה אותו להמשיך עוד שנה ב"לוג" כטכנאי.

יש המון דיווחים שלו בעלון הקיבוץ על העבודה הרבה הנעשית במסגריה, גם לבית עצמו וגם בעבודות-חוץ.

שוב ב-1980 מחליטה המזכירות שאברהמיק ירכז את מחלקת התבניות של "לוג" ואיתו יעברו עוד עובדים מהמסגריה, אשר תישאר במתכונת "מסגריה-בית". 2 אסיפות הוקדשו לנושא ולשכנוע את אברהמיק שממש לא התלהב מלהיות אחראי על **"מחלקת התבניות"** אחרי שהתנסה כבר בעבודה ב"לוג". הוא כבר יודע ובטוח שלא יהיה מרוצה.

ב-1983 הוא נבחר להיות גם מרכז ועדת קליטה.

ב-אוקטובר 1983 לאחר פטירתה של דרורה אשתו הוא מבקש שנת חופש בגלל הנסיבות המיוחדות. אח"כ נולדים לו עוד נכדים ונכדות, והוא ממשיך לבקש עוד שנת חופש ועוד אחת, עד שהוא מחליט שהוא רוצה לחזור לקיבוצו-ביתו בו נולד, גדל והתחנך. אבל... לאחר שהיו עימו די הרבה חיכוכים על עניני תשלומים, הדרך חזרה די נחסמה בפניו והוא מצא אפשרות לגור ולחיות באשדות הקבה"מ שם גם מצא אהבה חדשה, ושם גם נכנס לסיים את חייו בבית הסייעודי "לאחר שהתגלתה בגופו מחלת הסרטן.

אברהמיק הותיר אחריו 2 בנות ו-3 בנים: **רינת, דליה, יובל, אורי ומתן** שהעשירו אתו ב-13 נכדים ונכדות.

ת.נ.צ.ב.ה